

ת"פ 1729/08 - מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נגד ע א ר ב ס

בית משפט השלום בכפר סבא

27 מאי 2015

ת"פ 1729-08 מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נ' א ר ב ס
בפני כב' השופטת נאוה בכור

בעניין: מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

ע א ר ב ס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד רותם סרי

הכרעת דין משלימה

1. ביום **8.10.13** הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג) + 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(1) + סעיף 379 לחוק.

כעולה מהמפורט בכתב האישום נגדו, והכרעת הדין - הנאשם הורשע בכך שתקף שלא כדין את המתלוננת (אשתו- דאז) בפארק בסמוך לשדרות, בכך שהכה אותה בפניה באמצעות נעל, וכשבוניים לאחר מכן, באזור התעשייה בכ"ס - הכה בראשה ובצד גופה השמאלי במקל וגרם לה נפיחות כחולה מתחת לעינה, שתי שריטות עמוקות מכיוון המצח לתחתית עין שמאל, ושריטות בירך ימין.

2. ביום **30.1.14** נגזר דינו של הנאשם - והושתו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מע"ת, קנס ופיצוי למתלוננת.

3. ביום **24.6.14** ניתן פסק דין בערעור שהוגש בע"פ 27215-03-14 (בימ"ש מחוזי מרכז), לפיו בשל אי

חקירתה הנגדית של המתלוננת בהליך ההוכחות, יוחזר התיק לבימ"ש קמא על מנת לאפשר חקירתה הנגדית.

וכך קבע בימ"ש המחוזי בסעיפים 5-8 לפסק דינו בערעור-

"אין מחלוקת, כי המתלוננת היא העדה העיקרית בתיק נושא הערעור, ובימ"ש קמא האמין לעדותה. איננו מתעלמים מהקושי בהבאתה של המתלוננת לעדות בהליך שהתנהל בבימ"ש קמא ואיננו מצדיקים כלל ועיקר את הנימוק בגללו לא הסכים בא כוחו הקודם של המערער לחקור אותה נגדית. עם זאת, נראה לנו, כי עלול להיגרם עיוות דין למערער כתוצאה מאי חקירתה הנגדית של המתלוננת. איננו מתעלמים גם מהתמשכות ההליכים בתיק נושא הערעור, שנגרם ברובו בשל התנהגותם של המערער ובא כוחו הקודם, אך מערכת היחסים של המערער עם בא כוחו הקודם, כפי שהוצגו בפני בימ"ש קמא, בנוכחות בא כוחו הקודם ובא כוחו הנוכחי (ראה סיפא עמוד 22 לפרוטוקול של בימ"ש קמא), מקהה במידה מסוימת את חלקו של המערער באי התייצבותו לדיונים בבימ"ש קמא, לרבות בדיון שבו העידה המתלוננת. לאור כל האמור לעיל, יוחזר התיק לביהמ"ש קמא על מנת שיאפשר את חקירתה הנגדית של המתלוננת ויכתוב השלמה להכרעת הדין גם בהתבסס על חקירתה הנגדית, ובאם לא תתייצב לחקירה הנגדית בזמן סביר, יתייחס בימ"ש קמא גם לעובדה זו."

4. בעקבות החלטת ערכאת הערעור כנ"ל -התקיימו מס' דיונים -אליהם זומנה המתלוננת:

(א) בדיון שנערך ביום 7.1.15 טענה ב"כ המאשימה כי יש להותיר את הכרעת הדין על כנה, הואיל וזו לא מבוססת על עדות המתלוננת ג' דא כי אם על עדים נוספים:

חוקרי המשטרה אמנון וענבל העידו כי הבחינו בחבלה בעינה של המתלוננת, נשמעו צעקות של אישה, והמתלוננת נראתה כשהיא יושבת מבוהלת ורועדת ולידה שלושה קטינים.

חברו הקרוב של הנאשם, הישאם, העיד אף הוא כי הבחין בחבלה במתלוננת וידע כי קיבלה מכות מהנאשם.

פקיד הסעד כתב אף הוא מזכר לבימ"ש ובו מוסרת המתלוננת את חששה מפני הנאשם, אותו מתארת כאלים.

הנאשם קיבל את יומו בבימ"ש, העיד בחקירה ראשית ונגדית, אך על פי הכרעת הדין- הותיר רושם בלתי

מהימן על רקע סתירות שהתגלעו בגרסאותיו על רקע הראיות והעדויות האחרות.

הקושי באיתור המתלוננת במהלך ניהול התיק וכיום נוסע מחלוף הזמן הרב למן האירועים שרובץ לפתחו של הנאשם:

האירוע התרחש בשנת 2005, כתב האישום הוגש בשנת 2006, וכיום אנו מצויים **בשנת 2015**.

כתב האישום נמחק פעמיים בשל הקושי באיתור הנאשם והוצאת צווי הבאה נגדו, ובכלל זה צו הבאה ללא שחרור בפברואר 2009 ע"י כב' הש' פדר, ולא התייצב לכל הדיונים למרות שחתם על התחייבות וכתבי ערובה.

לאורך כל הדרך היה הנאשם מיוצג, הסנגורים התייצבו וביקשו דחיות גם בשל חילופי ייצוג, הידברות עם המאשימה, וכיו"ב.

בדיון שנערך ביום **1.7.10** לא התייצבה המתלוננת בשל טיפול רפואי שעברה והוגשו מסמכים - דיון בו הביע הסנגור את מורת רוחו על היעדרותה - היינו היה ערוך לעדותה ולחקירתה.

בהמשך היו דיונים נוספים אליהם לא התייצבו הנאשם ו/או בא כוחו:

ביום **10.11.11** אמר הסנגור בדיון תזכורת כי ידאג ליצור קשר עם הנאשם באמצעות בני משפחתו ודיון לאחר מכן ביום **21.3.12** הגיעו המתלוננת והסנגור, אך הנאשם לא הגיע, והואיל ובימ"ש קבע בדיון קודם כי התיק ידחה פעם אחרונה לשמיעת הראיות וכי עדותה של המתלוננת תשמע באותו מועד נדחה בשל הקושי הרב באיתורה, וכן צוין כי הנאשם הוזהר פעמיים כי התיק יישמע בהעדרו.

ביום **1.7.12** הגיע הנאשם וטען כי לא ידע על מועד הדיון, אך גם אם הסנגור לא יידע אותו - עליו כנאשם האחריות להתעדכן מול מזכירות בימ"ש.

לעניין איתור המתלוננת - גם בימ"ש המחוזי התייחס לקושי הרב באיתור העדה ועל המאמצים הרבים שנעשו לאתרה.

בימ"ש המחוזי מציין כי אין שום הצדקה לנימוק בעטיו לא הסכים ב"כ הנאשם לחקור את המתלוננת בחקירה נגדית, וכן את התמשכות ההליכים שנגרמה ברובה בשל המתנהגות הנאשם.

גם משהוחזר התיק ע"י ערכאת הערעור - ציין בימ"ש המחוזי כי אם לא תתייצב המתלוננת לחקירה נגדית תוך זמן סביר - יתייחס בימ"ש גם לעובדה זו, ללא קביעת מסמרות לעניין תוצאות הכרעת הדין, והותרת הדבר לשיקול דעת בימ"ש זה.

המאשימה ראתה חשיבות רבה באיתור המתלוננת, והתיק הוצמד באופן אישי לשוטרי ארקדי, מיחידת האיתורים, שתפקידו העיקרי היה לעסוק באיתור המתלוננת.

השוטר (ארקדי) שלח מיילים לכל רכזי הסיוע ברהט ולקציני המודיעין של אזור הנגב, נשלחו מיילים לרכזי הוצאה לפועל, נשלחו שוטרים לכתובת המתלוננת שהופיעה במערכת, שם בני משפחה ציינו כי היא לא נמצאת איתם בקשר.

יש מיילים המתעדים את צוותי המודיעין וסיוע המנסים לאתר את המתלוננת ללא הצלחה, ניסו ליצור קשר גם עם בני המשפחה. ארקדי שוחח אף עם הנאשם כדי לנסות לדלות מיגע והוא מסר כי אינו נמצא בקשר עמה.

מהתכתובות ניתן להבין כי בוצעו פעולות רבות ותכופות והמשאבים הושקעו לשם כך, אך היה קושי רב לאתר, וזה לא צלח.

המתלוננת הייתה עצורה בפעם האחרונה בשנת 2009.

לאור האמור, לא ייתכן כי התנהלותו של הנאשם תזכה אותו בפרס בתיק זה, ובימ"ש מתבקש להותיר את הכרעת הדין על כנה.

לעומת זאת טען ב"כ הנאשם כי ייצג את הנאשם בשלושה הליכים נוספים, בכולם התייצב הנאשם - שני כתבי אישום והליך מעצר עד תום הליכים - בהם חזרה בה המאשימה מכתבי אישום בשני הליכים, ובהליך המעצר בוטלו כל התנאים המגבילים.

בבימ"ש המחוזי נטענו דברים אלה - אותם לא הייתה הזדמנות להטיח במתלוננת.

מדובר בשני תיקים לגביהם חזרה התביעה מכתבי אישום, ולא מדובר בזיכוי של בימ"ש, לאחר שהובאו ראיות לתובע לפיהן המתלוננת מוקלטת כשהיא מאיימת כי תפתח לנאשם תיקים ותעליל עליו, ואפילו אמרה לנאשם שלא יקבל עבודות שירות.

כל הראיות בתיק זה היו נסיבתיות, ואין חולק כי איש לא ראה שהיא הותקפה.

עדות המתלוננת לא עומתה עם ראיות, לא נחקרה נגדית, ולא נבחנה מהימנותה לגבי חומר ראיות שנוגע להגנת הנאשם, ובכלל זה עם הקלטת בה נשמעת אומרת כי היא תכניס את הנאשם לכלא.

(ב) בדיון שנערך ביום 9.2.15 נטען כי השוטרי ארקדי המשיך לבצע פעולות לאיתור המתלוננת, בהיבט המודיעיני אצל רכזי חקירות ומודיעין של תחנת שדרות - ללא הצלחה.

בשיחה עם התובעת בתיקים שהיו תלויים נגד הנאשם ונסגרו, אמרה התובעת כי אינה זוכרת את נסיבות התיקים, שנסגרו מחוסר ראיות ולא מחוסר אשמה.

בנוסף, העביר ב"כ הנאשם **תמלול ודיסק** הנטענים של שיחה בין המתלוננת לנאשם- לגביהם אין ראיה כי הדוברת בשיחה היא המתלוננת, וייתכן כי התביעה חזרה בה מכתב אישום בשל העובדה כי מדובר בגרסה מול גרסה.

יתרה מכך, אין בתמלול כל אינדיקציה לכך שהמתלוננת שיקרה בתיק הנוכחי (שבכותרת), ואין לתמלול כל רלוונטיות לתיק זה. מדובר בתיקים ישנים שבאחד היו תלונות הדדיות.

התיק השני נסגר כמה חודשים לאחר סגירת התיק הראשון מחוסר ראיות, ושם הייתה תקיפה הדדית.

לא ניתן לצפות מהמשטרה להביא מתלוננת לעדות כעבור 10 שנים מיום האירוע, ובימ"ש המחוזי העביר ביקורת על התנהלות לא ראויה של הסנגור הקודם של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי אין תיקים קודמים נגד הנאשם בהם התקבלה גרסת המתלוננת, ושני התיקים בהם חזרו מכתב אישום נוהלו תוך כדי ניהול התיק הנוכחי.

מהימנות המתלוננת היא מהותית.

התמלול רלוונטי לתיק הנוכחי כי המתלוננת מתייחסת למועדים -מדובר בשיחה מיום **28.9.10**, היא מתייחסת לדיון שמתנהל בבימ"ש זה, ומודה ששיקרה לתובעת שהיא חולה - מבטיחה לנאשם להביא לו עבודות שירות בתיק זה, ואומרת כי "תביא לו עוד 100 תיקים".

המדינה כשלה בניסיונותיה לאתר את המתלוננת, חרף החלטת בימ"ש המחוזי כי יש לזמן אותה על מנת להטיח בה ראיות רלוונטיות של ההגנה.

המאשימה עשתה מעל ומעבר כדי לאתר את המתלוננת, אבל היא מתחמקת.

יש לו ראיה כי היא מתחמקת מהליך של צו הגנה שהוגש לפני מספר חודשים בבימ"ש למשפחה, בהליך שהיא יזמה, זאת לאחר שהודיע לבא כוחה שם כי יש לו קלטות שלה כאמור.

הוא ויתר על הוצאות נגדה, לפני משורת הדין.

השיחות המוקלטות הועברו למאשימה, אולם הם תוהים אם הדיסק ערוך או לא, ומלינים על אותנטיות התמליל - למרות שתומלל ע"י המשטרה.

מהדיסק עולה כי המתלוננת מניפולטיבית והיא שיקרה.

הנאשם מפסיד ימי עבודה רבים, הוצאות, ונגרם לו עינוי דין בתיק שמתנהל מזה 10 שנים.

(ג) בדיון שנערך ביום 22.3.15 טענה ב"כ המאשימה כי המתלוננת לא אותרה חרף עשרות המזכרים הנוגעים לאיתורה. לגבי שני התיקים הנוספים שנסגרו:

פל"א 137837/07 - מדובר בתלונת הדדיות, גרסה מול גרסה, כשמהתרשמות עולה כי בני הזוג מצויים בסכסוך מתמשך ומגשים תלונת הדדיות.

לאחר הגשת כתב אישום שם - עולה מהפרוטוקולים כי היה גם קושי באיתור המתלוננת, ואף הנאשם עצמו לא התייצב לדיונים, והתיק הותלה ביום **20.11.08**, הוצאו צווי הבאה לנאשם, כאשר **בשנת 2009** הגיע הסנגור לפגישה עם ראש השלוחה, ומאז היו דחיות עד ליום **9.10.12** - בו חזרה התביעה מכתב אישום.

מהתרשמות עולה כי הסנגור אמר שהתיק בבימ"ש כפר סבא נסגר, וזה היה שיקול.

עניין הקלטות עלה שם - אך לא בוצעה כל פעולה לגביהם.

פל"א 374786/10 - מדובר על אירועים משנת **2010** גם בו מדובר על עדות המתלוננת מול עדות הנאשם, ולא היו ראיות שיתמכו בגרסת המתלוננת.

ביום **9.1.11** העביר הסנגור דיסק למאשימה עם שיחות, כשמהפרוטוקול עולה כי לא קשורות לאירועים בתיק זה.

מדובר בשיחות משנת **2010**. היו דחיות בתיק, וישנה התייחסות לכך שבימ"ש בהליך המעצר דן בראיות לכאורה, בכלל זה ידע על קיומן של אותן שיחות, אך קבע כי עדיין קיימות ראיות לכאורה.

בתרשומת מיום **26.5.12** עם ראש השלוחה באשקלון מסר הסנגור כי קיים תיק נוסף משנת 2005 שנסגר - היינו התיק הנוכחי - הואיל וזה התיק היחיד משנת 2005, ושנוהלו בו הוכחות - וזה מידע לא נכון.

בתיק שבכותרת הנאשם לא התייצב ביום 21.3.12 ו-1.7.12 כאשר מהתרשמות בתיק התביעה עולה כי ידע על מועדים אלה, באופן המעיד כי בחר מתי להגיע ומתי לא להגיע - גם לגבי התיקים האחרים.

גם הטענות בדבר אמירות המתלוננת בקלטת כי תעליל על הנאשם - הן **משנת 2010** לאחר שהתגרשו באופן מכוער, בעוד התיק הנוכחי **משנת 2005**, כשעדיין היו נשואים.

לאחר האירוע הנוכחי היו הילדים בחזקת המתלוננת במשך שנים, ועברו לחזקת הנאשם רק לאחר שנעצרה ב-2009.

בניגוד לתיקים הקודמים, כאן היו ראיות תומכות בגרסת המתלוננת, ובכלל זה עדות של חברו של

הנאשם, ששימש כערב בתיק המעצר.

לו בימ"ש המחוזי היה סבור כי יש מקום **לזכות** את הנאשם אם לא תאוותר המתלוננת- היה מציין זאת.

ב"כ הנאשם הגיש תמלול מקבץ הודעות קוליות שהשאירה המתלוננת בתא הקולי של טלפון הנאשם, בתמורה לטיעוני העלילה ע"י המתלוננת.

5. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי להחלטת ערכאת הערעור, טיעוני הצדדים והשלמותיהם לסיכומי הכרעת הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להותיר את הכרעת הדין על כנה.

טענה בדבר תיקים קודמים שנסגרו

אין חולק כי נדבר משמעותי ומרכזי בתשתית הראייתית בתיק זה, כמו גם בהכרעת הדין, נסוב סביב עדות **המתלוננת**, שגרסתה נמצאה ע"י בימ"ש זה כמהימנה ואמינה.

למען הסר ספק יובהר כי קיומם של תיקים קודמים בין הצדדים שנסגרו ע"י המאשימה, כפי שנטען- אין בו כדי לפגום במהימנות המתלוננת.

מטיעוני הצדדים עולה כי עסקינן בתיקים (פל"א 137837/07, ופל"א 374786/10) שנסגרו בסופו של יום מן הטעם של העדר ראיות, הואיל והתשתית הראייתית התבססה על גרסת המתלוננת מול גרסת הנאשם גרידא, ללא ראיות שיתמכו בגרסת המתלוננת.

אין בעצם סגירת התיקים כדי להטיל בהכרח דופי במתלוננת או לכרסם באמינותה, אלא רק כדי להצביע על התרשמות התביעה מסיכויי הוכחת גרסתה ברמה הנדרשת בפלילים, כפי שקורה לא אחת במקרים בהם מדובר ב"גרסה מול גרסה" ללא ראיות נוספות.

עצם העובדה כי המתלוננת כבר הגישה תלונות בעבר בגין אלימות כנגד הנאשם, ואפילו מקום בו הגישו תלונות הדדיות זה כנגד זה, מחזקת אף היא את גרסת המתלוננת בדבר רקע של אלימות פיסית ששררה ביניהם.

בשולי הדברים יוער כי לא מן הנמנע שהקושי באיתור הנאשם בתיקים האמורים, עד כדי הוצאת צווי הבאה נגדו והתליית ההליכים, תרם אף הוא להחלטה לחזור מכתב אישום, לא כל שכן- מקום בו לפי הטענה מסר בא כוחו

דאז מידע מטעה לפיו כביכול "נסגר" התיק דן - שעה שעדיין התנהל.

לאור האמור, לא מצאתי כל אינדיקציה להטלת דופי במהימנות המתלוננת על בסיס סגירת התיקים הקודמים בעניינו של הנאשם.

הקלטת הודעות המתלוננת בתא קולי של הנאשם

יש לציין כי בחינת תוכן הדברים אמנם מעלה תוכן לפיו מאיימת עליו כי "תביא לו מאה של תיקים ותיקים" (תמלול עמ' 2 ש' 21), וכי "אראה לך שתקבל עונש ותיכנס לבית הכלא" (עמ' 2 ש' 23), "אני אשים אותך בפנים" (עמ' 3 ש' 28-29), זאת לצד קללות ונאצות למכביר.

עם זאת, שוכנעתי כי כטענת ב"כ המאשימה כי מדובר בהודעות מאוחרות משנת 2010, לאחר הליך גירושין מכוער וקשה שעברו בני הזוג, ולאחר כ-5 שנים מאירועי כתב האישום במהלכם היו עדיין נשואים.

זאת ועוד: אין בתוכן הודעות אלה כל התייחסות לאירועים לגביהם ניתנה הכרעת הדין הרלוונטית, כי אם לכל היותר "איומים" לעתיד. מדבריה של המתלוננת ניכר כי מאיימת על הנאשם מכאן ואילך, כי תפתח לו תיקים פלילים ותכניס אותו לבית הסוהר כביכול, ללא כל התייחסות לכך שכבר העלילה עליו בעבר, או ביצעה איומיה אלה בעבר.

חלוף הזמן הניכר בין אירועי כתב האישום למועד הקלטת ההודעות של המתלוננת, בד בבד עם העובדה כי אין בהודעות אלה כל התייחסות או אזכור לענייננו- מרוקנות אותן מתוכן, ומשקלן אפסי (בהנחה כי מדובר בהקלטות שהיו קבילות - מהותית וטכנית).

במצב דברים זה, אין בקלטות אלה כדי להתגבר על קיומן החד משמעי של עדויות וראיות איתנות ומוצקות כאמור בדבר חבלות פיזיות בפניה של המתלוננת, לאחר ריב קשה וצעקות בין הנאשם למתלוננת, כמו גם מצבה הנפשי הקשה עובר לאירוע.

בחינת התנהלות המתלוננת לאחר הגשת התלונה בתיק הנוכחי מעלה כי פנתה פעמיים לתחנת המשטרה בבקשה לבטל תלונתה ולהתחשב בנאשם בשל מצבו הקשה, והעובדה כי ביקש סליחתה (פרו' עמ' 15 ש' 15-30 ועמ' 16 ש' 1-7), באופן שאינו עולה בקנה אחד עם מניעי נקם כנטען.

לאור האמור, אפילו הייתה מובאת המתלוננת לחקירה הנגדית, לא עלה בידי ב"כ הנאשם להצביע על טענות/ראיות שיהיה בהן כדי לשנות ממסקנות הכרעת הדין.

התשתית הראייתית בתיק זה

גרסתה של המתלוננת בתיק זה הינה אמינה ומהימנה, ולא היה בה כל דופי, כמפורט בהכרעת הדין, מצוקתה הנפשית ניכרה בעדותה, עת בכתה בתיאורה את אלימות הנאשם כלפיה (פרו' עמ' 12; עמ' 14).

יתרה מכך, בענייננו, הכרעת הדין אינה נסמכת על גרסת המתלוננת לבדה, אלא אף על חיזוקים רבים לגרסה זו, ובכלל זה- העדר מהימנותו של הנאשם ושקריו, עדותו של העד השאם אלרפאיעה חברו של הנאשם, גרסתו של רס"ר אמנון טורנג'י שהגיע לזירת האירוע בסמוך לאירועים, ועדותו של פקיד הסעד בעיריית רהט סעיד אלעובר.ה.

וכך מובא בעדויותיהם:

רס"מ איתן אשל גבה את עדות המתלוננת והעיד כי הבחין בחבלות, שאף תועדו בעת הגשת התלונה (אך לא הוגשו), שעניין נפחות כחולה מתחת לעינה השמאלית ובשתי שריוטות עמוקות מכיוון המצח לתחתית העין השמאלית ושריוטות בירך (פרו' עמ' 25 ש' 13-16, ש' 15-17; ת/4).

רס"ר אמנון טורנג'י העיד כי הגיעו לזירת האירוע לאחר שמאבטח בי"ח הסמוך שמע צעקות של אישה בלילה בשטח הפתוח הסמוך לבי"ח (ת/2; ת/5 ש' 12-16), ובהגיעם- הבחינו במתלוננת כשעל גופה סימני אלימות קשים, עינה נפוחה וסימנים כחולים באזור העין, וכן נראתה כשהיא יושבת מקופלת ורועדת על מזרון וילדיה לצידה (פרו' עמ' 27-28).

השאם אלרפאיעה, חברו של הנאשם, שבביתו ביקרו -מסר כי הנאשם והמתלוננת רבו על גירושיהם והמתלוננת צרחה על הנאשם שיעזוב אותה וברחה מהבית והם חיפשו אחריה (ת/5 ש' 8-9, ש' 15; פרו' עמ' 33 ש' 31, ש' 27-28; עמ' 34 ש' 1-7).

עוד העיד כי ראה נפחות בעינה של המתלוננת כתוצאה ממכה לאחר שחזרה מטיוול בחוץ עם הנאשם (פרו' עמ' 31 ש' 21) וכששאלה לפשר החבלות - בכתה המתלוננת, ולדבריו "ידעתי לבד שהיא קיבלה מכות" (ת/5 ש' 4-5) וכי "זה ממכות" (ת/5 ש' 22).

פקיד הסעד בעיריית רהט, סעיד אלעובר, ערך מזכר יומיים לאחר האירוע, ממנו עולה כי המתלוננת, המוכרת לשירותי הרווחה ברהט, תיארה בפניו נישואין כושלים לנאשם, טענה כי הנאשם אלים וכי הכה אותה ימים ספורים קודם לכן, חשה מאוימת ממנו, יש סיכוי שיפגע בה, וביקשה כי אחיה ישמרו עליה (ת/6).

- הנאשם- יש לציין כי לצד הראיות שחזקו את גרסת המתלוננת, עומדת אף התרשמות בימ"ש ש זה מחוסר אמינותו של הנאשם ושקריו.

כך, טען הנאשם לגרסה בלתי סבירה ולא הגיונית לפיה חבלותיה של המתלוננת בפניה אירעו כתוצאה מנפילת צמיג או ג'אנט על ראשה בעת שהייתה עם הנאשם בפנצ'רייה בה עובד (ת/1; ת/3; פרו' עמ' 31 ש' 27-31;

ת/5), אולם זה- כלל לא הוצג במהלך החקירה למי מהשוטרים ואף סותרת את עדותו של **רס"ר אמנון טורנג'י** לפיה מדובר בזירת אירוע שהינה שטח פתוח עם מחסן, לגביה לדבריו **"אין סיכוי שיש שם פנצרייה"** (פרו' עמ' 29 ש' 17).

במשטרה מסר הנאשם כי כביכול ראה את נפילת הג'אנט על המתלוננת (**ת/1** ש' 20-18) ובבימ"ש הכחיש זאת מכל וכל (פרו' עמ' 44 ש' 132-2).

במשטרה העיד כי ראה שהמתלוננת קיבלה מכה בפנים מעל לעין ואף שם לה מים קרים (**ת/1** ש' 20-19), ובימ"ש מכחיש כי ראה חבלות בעינה (פרו' עמ' 45 ש' 15-4).

במשטרה סיפר כי לאחר פציעת המתלוננת, החלה בתם הקטנה לבכות לאחר שראתה אותו בוכה מדאגה (**ת/1** ש' 26-22), ובבית המשפט מכחיש לחלוטין כי מי מהנוכחים בכה באירוע (פרו' עמ' 45 ש' 23-18; פרו' עמ' 46 ש' 14-12).

בתחילה הכחיש הנאשם כי רב עם המתלוננת לגבי גירושיהם בהיותם אצל חברו **השאם אלרפאיעה** (פרו' עמ' 47 ש' 28-27, ש' 25-20), ושינה גרסה זו בהמשך (פרו' עמ' 48 ש' 22-17).

אי חקירת המתלוננת

בנסיבות אלה, נסובה החלטתה של ערכאת הערעור על אי חקירת המתלוננת בחקירה נגדית ע"י ב"כ של הנאשם.

ייאמר כי בחינת התמשכות ההליכים בתיק זה מעלה במפורש כי התמשכות זו נגרמה רובה ככולה בעטיין של בקשות חוזרות ונשנות מצד הנאשם לדחיית דיונים, או בשל העדר התייצבותו:

בפני כב' השופט פדר:

דיון מיום **13.7.08** -נדחה לבקשת הנאשם כי יסדיר ייצוג פרטי.

דיון ביום **3.9.08** -נדחה לבקשת הנאשם כדי ללמוד חומר ראיות הואיל וייצוגו הוסדר רק לאחרונה.

דיון מיום **28.10.08** -נדחה לבקשת הנאשם על מנת להידבר עם התביעה.

בדיון מיום **11.2.09** -הנאשם לא התייצב, לאחר שניתק קשר עם בא כוחו, והוצא נגדו צו הבאה ללא שחרור. הנאשם התייצב כעבור מספר שעות, הצו בוטל-אולם הדיון נדחה לבקשתו על מנת להסדיר ייצוג אחר.

דיון מיום **29.3.09** -נדחה לבקשת הנאשם להסדיר ייצוג.

בדיון מיום **24.5.09** -בוצעה הקראה ונדחה להוכחות.

דיון מיום **26.8.09** -ישיבת תזכורת ונקבע המשך להוכחות.

עמוד 10

החלו להשמע הדיונים בפני:

דיון מיום **31.1.10** - הייתה אמורה להתחיל שמיעת הוכחות אך נדחה לבקשת התביעה

דיון מיום **1.7.10** - נדחה בהעדר המתלוננת בשל בעיה רפואית.

בדיון מיום **3.11.11** - לא התייצב הנאשם.

בדיון מיום **10.11.11** - לא התייצב הנאשם.

ביום **21.3.12** - לא התייצב הנאשם, אך שמיעת ההוכחות החלה חרף כך, המתלוננת העידה בחקירה ראשית, לא נחקרה נגדית בשל סרוב ב"כ, והוצא צו הבאה נגד הנאשם.

ביום **1.5.12** - הובא הנאשם בצו הבאה, ושמיעת ההוכחות נמשכה עוד 4 דיונים נוספים (בהתייצבות הנאשם).

ביום **8.10.13** - ניתנה הכרעת הדין.

אף בימ"ש המחוזי התייחס בהחלטתו להתמשכות ההליכים הניכרת בתיק בעטייה של התנהלות הנאשם ובא כוחו דאז, הגם שייחס את מירב האחריות לאי התייצבות הנאשם לבא כוחו האמור (פסק הדין עמ' 5, פסקה 7 ש' 13-17).

בנסיבות אלה, בחינת הימנעות ב"כ הנאשם מחקירתה הנגדית של המתלוננת, בדיון **מיום 21.3.12**, לא זו בלבד שנעשתה ללא כל הסבר סביר והגיוני, כי אם הקושי בהבאתה לעדות חייב את חקירתה הנגדית במועד האמור, כפי שידע היטב ב"כ הנאשם.

וכך מובא בפרוטוקול הדיון מיום **21.3.12** לעניין זה-

"ב"כ הנאשם: אני לא ערוך כרגע לחקירה נגדית ואני סבור שגם הנאשם צריך להיות נוכח בה ואני סבור שאני לא עושה מלאכתי נאמנה, לחקור המתלוננת ביום שכזה, ללא הכנה ובטח שללא נוכחות הנאשם.

אבקש לחקור המתלוננת בחקירה נגדית בעוד מספר ימים על מנת שהגנתו של הנאשם תהא על הצד הטוב ביותר.

אכן התיק נמשך מזה הרבה זמן, יחד עם זאת אני סבור שלצורך החקירה הנגדית וכמובן בהתאם ליומנו של בית המשפט לא ייגרם נזק רב אם בית המשפט יעתר לבקשה ובכל מקרה הנאשם בעניין זה יקבל את יומו ונראה לי שכך ראוי לעשות.

ב"כ המאשימה: אני מתנגדת. אחת הסיבות שביקשנו להעיד המתלוננת כיום, זה כדי שלא תיאלץ להגיע לכאן שוב.

חברי נכח במועד קביעת מועד הדיון והיה אף נוכח כשבית המשפט קבע שלא יהיו עוד דחיות ועל כן חברי היה צריך להיות ערוך."
(פרו' עמ' 18 ש' 1-13)

לאור עמדות הצדדים קבע בימ"ש זה בהחלטתו-

"כפי שכבר החלטתי בתחילת הדיון - עדותה של העדה תישמע היום, לרבות חקירתה הנגדית. ב"כ הנאשם ידע על מועד הדיון, ולפיכך היה עליו להיערך לחקירתם הנגדית של עדי התביעה. על כן, תיערך חקירתה הנגדית של העדה כבר עתה."
(פרו' עמ' 18 ש' 18-20)

חרף החלטתו האמורה של בימ"ש, עמד ב"כ הנאשם על סירובו לחקור את המתלוננת מן הטעם כי "**אינני יכול לחקור המתלוננת כרגע, אינני ערוך לחקירתה הנגדית.**" (פרו' עמ' 18 ש' 29), ואף לא החל בחקירתה הנגדית.

למען הסר ספק יובהר כי בדיון הקודם למועד האמור - קבע בימ"ש זה במפורש כי נוכח התמשכות ההליכים בתיק במידה ניכרת כמפורט, לא תינתן כל דחיה נוספת במועד הנדחה, תוך מתן דגש לאי דחיה נוספת מן הטעם של היעדרות הנאשם (!) (היינו- יום 21.3.12- מועד שמיעת עדות המתלוננת)-

"כתב האישום הוגש ב 19/6/08 - , ואך ב- 31/1/2010 החלה שמיעת הראיות - וממועד זה נדחתה מעת לעת בשל סיבות שונות. בהמשך לדברי ב"כ הנאשם הנוגעים להיעדרותו מהדיון האחרון שנקבע ליום 3/11/2011 , כמו גם היעדרות הנאשם - נדחה הדיון בפעם האחרונה לשמיעת ראיות ליום 21/3/2012 שעה 13:00"
(פרו' מיום 10.11.11 עמ' 9 ש' 4-8)

והנה-חרף האמור, וחרף מתן ההחלטה במעמד ב"כ הנאשם, הרי שבמועד הנדחה- איחר ב"כ הנאשם וטען בעזות מצח כי המועד לא היה רשום ביומנו (עמ' 10 ש' 11-17), טענה שטוב היה לה לו כלל לא הייתה נשמעת.

בנסיבות אלה, בהן הוזהרו הנאשם ובא כוחו מבעוד מועד, כ-4 חודשים קודם לכן, כי לא תינתן כל דחיה נוספת בשמיעת העדים, ובעיקר לא בשל היעדרות הנאשם ו/או בא כוחו, והדיון נקבע להעדת המתלוננת- שוב לא ברור סירובו העיקש לחקור אותה חקירה נגדית, לעמת אותה עם "קלטת" כלשהי, להגיש את ההקלטה, ועוד.

לתמיהה זו נוספת העובדה לפיה מחד - טען ב"כ הנאשם כי הטעם שאינו חוקר נגדית את המתלוננת נעוץ בהיעדרותו של הנאשם, ומאידך- טוען כי הטעם הוא כי אינו ערוך כלל לחקירה (ראה לעיל).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו הצדדים עצמם טוענים כי מדובר במתלוננת שאיתורה קשה, ועל כן ידעו הנאשם ובא כוחו כי יש בדחיית הדיון משום גרימת נזק של ממש, בניגוד לנטען באולם בימ"ש.

בטיעוניו דהיום טען ב"כ הנאשם (שהתחלף מאז יום 21.3.12) - כי המתלוננת מתחמקת מהגעה לבימ"ש, ואף עמוד 12

התחמקה מהתייצבות להליך צו הגנה אותו יזמה בבימ"ש לענייני משפחה בבאר שבע, בה"ט 21371-02-14, עד כי הצו נמחק (עמ' 68 ש' 1-7).

גם בנוגע לתיקים הקודמים בינה לבין הנאשם טענה ב"כ המאשימה כי היה קושי באיתור המתלוננת (עמ' 70 ש' 13).

אף בימ"ש המחוזי התייחס בפסק דינו לקושי ניכר בהבאת המתלוננת לעדות ולאשמתו של בא כוח הנאשם בכך, בקובעו-

**"איננו מתעלמים מהקושי בהבאתה של המתלוננת לעדות בהליך שהתנהל
בבימ"ש קמא ואיננו מצדיקים כלל ועיקר את הנימוק בגללו לא הסכים בא כוחו
הקודם של המערער לחקור אותה נגדית...."
(פסק הדין עמ' 5 פסקה 6 ש' 7-9)**

בנסיבות אלה, עולה חשש ממשי כי ההימנעות מחקירתה הנגדית של המתלוננת במעמד זה, נבע ממניעים זרים ופסולים, זאת בהעדר טעם של ממש, לא כל שכן - מקום בו כעת מנסה הנאשם להיבנות ממהלך זה (!).

ניסיונות איתור המתלוננת

ממקבץ רב של מסמכים שהגישה המאשימה, במהלך הדיונים שהתקיימו למן הדיון בערעור ועד היום, התרשמתי כי המאשימה עשתה כל שלא ידה על מנת לנסות ולאתר את המתלוננת, והשקיעה משאבים רבים בניסיונותיה להביאה לעדות פעם נוספת.

כך, עולות מהמסמכים פניות מרובות ותכופות לקצין אג"מ ברהט, רכז הוצל"פ מרחב הנגב, רכז סיור תחנת רהט, קמ"ן רהט, קמ"ן ימ"ר נגב, הוצאת תדפיסי שושלת משפחתית של המתלוננת על מנת לאתר בני משפחה וקרובים, הוצאת מספרי טלפונים רלוונטיים ובדיקתם, דו"ח בדוקאי ובדיקות מחסום של רכבים, דו"חות פעולה בדבר ביקור בבתייהם של בני משפחת המתלוננת, וכיו"ב.

בנוסף, לצורך משימת האיתור אף הוקצה שוטר מיוחד (ארקדי) שעיקר עיסוקו היה לאתר את המתלוננת.

בנסיבות אלה, אי איתורה של המתלוננת לא יעמוד למאשימה לרועץ.

לנאשם היה את יומו בבימ"ש, ואף מעבר לכך.

כשם שהמאשימה עשתה כל ביכולתה על מנת להביא את הנאשם לדין - כך עשה הנאשם כל שלא ידו על מנת לחמוק מן הדין, להפריע לבימ"ש במלאכתו, ולבזבז זמן שיפוטי יקר לשווא, כששיאה של התנהלות זו - באי התייצבותו לעדות המתלוננת (אם מחמת אי-סדר וטעות ביחסיו עם ב"כ, או מסיבה אחרת), וסירובו של בא כוחו

לחקור אותה חקירה נגדית.

נוכח הניסיונות והמאמצים הרבים לאיתורה, אשר עלו בתוהו בין היתר בשל הזמן הרב שחלף למן האירועים ומועד העדتها בבימ"ש, זמן שחלף בעטייה של התנהלותו הקלוקלת של הנאשם כמפורט לעיל- לא ייצא הנאשם בבחינת "חוטא נשכר".

6. אשר על כן ונוכח כל האמור, ולאחר שבחנתי את כל הנדרש להיבחן בראי פסיקת ערכאת הערעור, אינני סבורה כי נגרם עיוות דין לנאשם באי חקירתה הנגדית של המתלוננת, ולפיכך הריני מותירה את הרשעת הנאשם, כמו גם נימוקי הכרעת הדין בעניינו של הנאשם על כנם, והכרעת דין משלימה זו תשמש חלק בלתי נפרד הימנה.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ה, 27 מאי 2015, במעמד הנוכחים.